

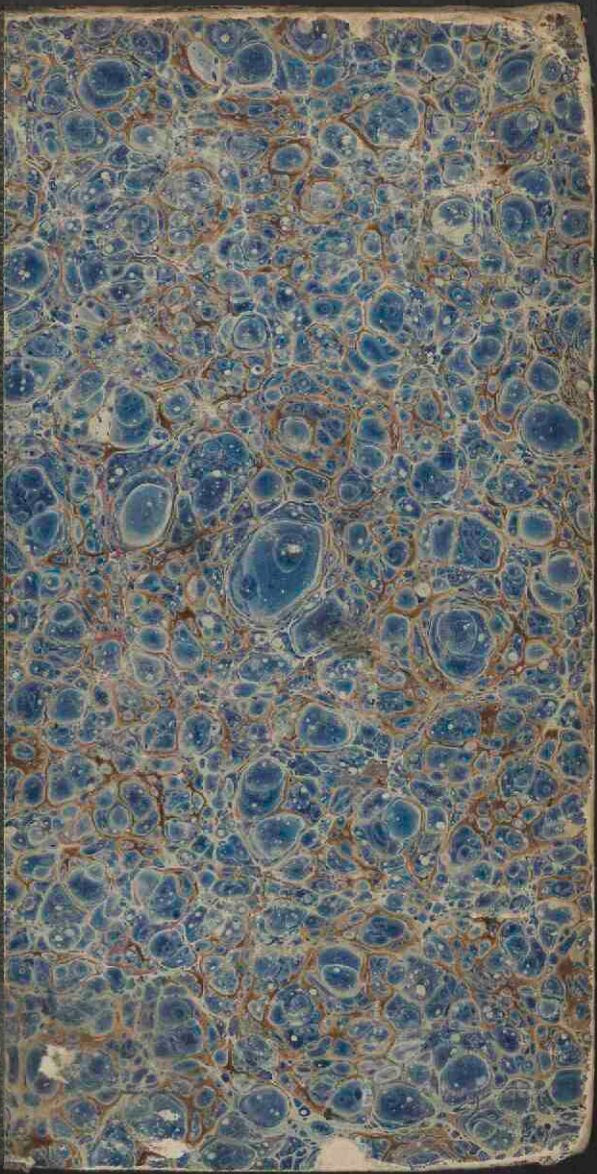

Sara Hill, de leerling van de zondagsschool : Eene ware geschiedenis.

<https://hdl.handle.net/1874/355366>

AMES
ES
L
H
S

1866

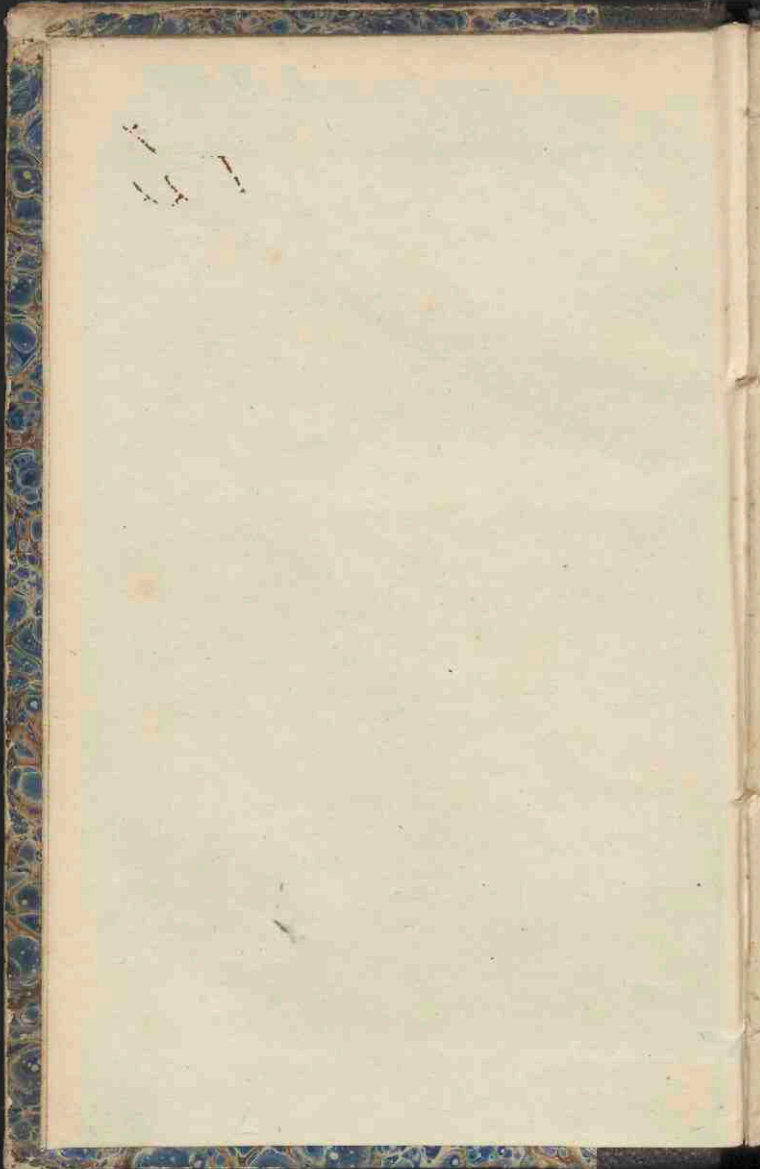

PKE
1332

I a 393.

J-7-24

Nederlandsch Zendinggenootschap.

gell
SARA HILL, (1)

DE LEERLING

VAN DE

ZONDAGSCHOO L.

Eene ware geschiedenis naar het Engelsch.

Gedenkt aan uwen Schepper in de dagen
uwer jongelingschap, eer dat de kwade dagen
komen, en de jaren naderen in welke gij
zeggen zult: ik hebbe geen lust in dezelve.

PRED. XII: 1.

Sara Hill werd geboren in eene kleine stad in
het noorden van Ierland, en was de oudste doch-
ter van arme, maar eerlijke ouders. Haar vader
was een schoenmaker van zijn ambacht; zijn
werk bestond echter meest in het maken van die
gemeene schoenen, welke op de dorpen aan land-
lieden worden verkocht. De winst op dat soort
van werk was gering, zoo dat baas Hill, hoewel
onophoudelijk arbeidende, zeer arm was en bleef;
ja, niet dan met de uiterste moeite, het sobere
onderhoud voor vrouw en kinderen kon verdienen.
Sara was van hare vroege kindschheid af zachtzin-
nig, gehoorzaam, altijd oplettend in het vervullen

van de wenschen harer ouders, en had daarbij hare broertjes en zusjes regt hartelijk lief. Gelukkig voor haar waren beide, vader en moeder, zeer genegen aan hunne kinderen het groote voorregt te doen genieten van eene godsdienstige opvoeding; en zoo werd dan Saartje reeds vroeg naar eene zondagschool gezonden, waar zij zich binnen kort boven vele anderen onderscheidde, niet zoo zeer door buitengewone schranderheid en vlugheid in het beantwoorden van alle vragen, als door hare zachte geaardheid, haar goed geheugen en hare groote naauwgezetheid in het bijwonen van alle lessen, zoo dat zij, gedurende vijf jaren, bijna nooit de school uren verzuimde. Hier leerde zij spoedig lezen, en het duurde niet lang, of zij zag zich door haren onafgebroken ijver in staat gesteld, zelve alle kennis op te zoeken in dat Woord des Levens, dat ons, wanneer wij het lezen onder biddend opzien om Gods Geest, wijs kan maken tot zaligheid.

Hoe meer zij de, in de heilige schriften door God aan ons voorgeschrevene pligten leerde kennen, des te naauwgezetter trachtte zij die te vervullen: pas elf jaar oud, begon zij haren vader reeds te helpen, zat met hem in zijn winkelje, en was zijn bemind en altijd opgeruimd reisgenootje naar alle markten in den omtrek. Zoo verkreeg zij reeds vroeg de gewoonte van nuttige bezigheid, te gelijk met groote bedrevenheid in vele dingen die op het werk of den kleinen handel hares vaders betrekking hadden; en dui-

delijk begreep zij daarbij, dat het plicht is, ook voor een kind, den tijd tot nut van onze betrekkingen te besteden, in plaats van op straat, al spelende, zoo menigen oogenblik te verbeuzelen. Hare vrolijkheid maakte voor haren vader den arbeid ligter en den weg aangenamer, terwijl zij zelve meestal gezond was, niettegenstaande de vermoeijenissen van het gedurige reizen. Geregelde bezigheid is voor ziel en ligchaam goed, en wekt op tot tevredenheid, terwijl luiheid, wel verre van het leven te veraangenamen, of de kracht te verminderen van het door God in het paradijs uitgesprokene vonnis: » *In het zweet uwes aanschijns zult gij uw brood eten!* » bij deze straf onoverzienbare ellende en verwarring zoude voegen.

Het huisgezin vermeerderde jaar op jaar; natuurlijk werd dan de behoefte al grooter en dringerder, en de taak van vader en dochter zwaarder. Eindelijk moest door den eersten het besluit genomen worden van te huis te blijven werken; maar dan zou het reizen en te koop aanbieden op de markt ophouden, en daardoor ook een aanmerkelijk deel van de kleine winsten verloren gaan. Dit bekommerde den ijverigen huisvader zeer, en hij wist niet hoe het een en ander te schikken, toen zijn gewillig en vlytig dochtertje aanbod om alléén op de omliggende plaatsen schoenen te gaan verkoopen. Eerst weigerden hare ouders hieraan hunne toestemming; zoo wel om den vermoeijenden arbeid, als om zoo

menigerlei gevaar waaraan Sara blootgesteld zou zijn; maar toen de behoefte nog al dringender werd, besloten zij eindelijk aan het gedurig herhaald verzoek van Sara toe te geven; wel overtuigd dat hare ijver en hare knapheid evenredig zouden zijn aan de taak die zij zoo gaarne op zich nam. — Twaalf jaren oud zijnde, ging dan het godsdienstige en arbeidzame kind, met haar pak schoenen, op alle naburige plaatsen, ja zelfs naar de stad B., eenige uren van hare woonplaats gelegen. Altijd oplettend op het belang hares kleinen handels en in alle opzigten de voorschriften van hare ouders trachtende te volgen, konden deze zich nooit beschuldigen te veel vertrouwen in haar te hebben gesteld. Hare zachtheid en vriendelijkheid behoeden haar menigmaal voor onaangenaamheden en maakten haar bij vele menschen bemind.

Somtijds scheen haar lichaamsgestel niet sterk genoeg, om op den duur bestand te zijn tegen zulk een' zwaren arbeid en sterke vermoeijenis. Nu eens was zij aan hitte blootgesteld, dan weder aan regen en koude. Die gedurige afwisseling scheen langzamerhand hare gezondheid te ondermijnen, en de kiem te doen ontstaan eener ongesteldheid, waardoor zij vroegtijdig van alle moeite en onaangenaamheid dezès levens zou worden bevrijd. — Hoewel zij dan dikwijls arbeid boven hare jaren te verrigten had, zoo bleef evenwel het gedurig lezen en herlezen der Heilige Schriften

altijd de hoofdzaak in haar oog. — Op de Zondagschool werden altijd eenige verzen aan elk kind opgegeven, om gedurende de week dikwijls over te lezen, en zoo van buiten te leeren. Sara verzuimde dat nooit, altijd wist zij de oogenblikken daartoe uit te koopen, en prentte vele teksten zóó goed in haar geheugen, dat zij die nooit weer vergat. — Verbeeld u, mijne Lezers! dat jonge en naar het uiterlijke, zwakke kind; beladen met een pak schoenen, gaat zij naar eene afgelegene dorpskermis; op vervelende of moeilijke wegen, stapt zij welgemoed voort; in plaats van klagen, herhaalt zij bij zichzelf gedeelten van het Woord des Levens, die zich daardoor al vaster en vaster in hare ziel prenten. Zou niet de Vader der barmhartigheid met genadig welgevallen op haar hebben neêrgezien? — In dat welgevallen is de belooning voor hen die hun tijd en vermogens aan Zijne dienst toewijden; die, om iets tot Zijne eer toe te brengen, Zondagscholen oprigten, waar de kinderen in Engeland, en in sommige andere landen, reeds zoo vroeg in de gelegenheid gesteld worden, den éénigen waarachtigen God te leeren kennen, en Jezus Christus dien Hij gezonden heeft. Heerlijk moet het voor zoodanige christenen zijn, wanneer zij op de dorre wegen hier op aarde, reeds zoo, als bij Saartje, het zaad zien ontkiemen, en door den zegen des Heiligen Geestes, wasdom verkrijgen! Hoe heerlijk vooral moet het vooruitzicht zijn op de vruchten die door Gods genade in den Hemel mogen worden verwacht. Hoe

moest zich niet overal des Heeren volk vereenigen, om tot verheerlijking van Zijnen naam, vooral aan kinderen de gelegenheid te geven, tot het ontvangen van *dat* onderwijs, dat opleiden kan tot de kennis van Jezus Christus, *door Hem*, tot de eeuwige zaligheid! — Hoe moesten niet alle kinderen toch de gelegenheid nooit verwaarloozen om te hooren van God, van *onzen* vreeselijk zondigen en ellendigen toestand, van *Zijne* genade en van den éénigen weg tot Hem en den Hemel!

Er zijn sommige menschen die, door langdurige oplettendheid op de gelaatstrekken, dikwijls met juistheid over de zielsgesteldheid van anderen kunnen oordeelen. Wanneer de zoodanigen Sara ontmoetden, konden zij ook uit haar innemend, zacht uiterlijke opmaken, dat zij gewoonlijk tevreden was. Het gebeurde eens dat zij, na al hare schoenen verkocht te hebben, naar huis keerde, en door zulk eene zware regenbui overvallen werd, dat zij spoedig doornat was, en niet dan met moeite, den weg konde vervolgen. Geene onvergenoegdheid was op haar gezigt te lezen toen zij, tegen eenen vrij steilen heuvel opklimmende, door den geneesheer van hare geboortestad op zijde werd gereden. Langzaam den heuvel opgaande, had hij den tijd gehad naauwkeurig op Sara acht te geven, en dus ook bemerkte dat hare kleeding te dun was om haar tegen den nog sterk nedervallenden regen te beschutten. Getroffen door hare tevredenheid, vroeg hij met belangstelling van waar zij kwam, en waarheen zij ging? Zij beantwoordde deze vragen zoo beleefd en vrijmoedig,

dat de heer haar eene plaats in zijn rijtuig aanbood en mede nam naar de stad. Ja, zelfs zond hij den volgenden dag nieuwe kleederen voor zijne kleine reisgenoot; en toen het naderhand God behaagde dat zij krank werd, verlichtte hij, zoo veel mogelijk, haar lijden; en het was, zoowel voor den geneesheer, als voor het dankbare kind, eene groote teleurstelling dat zijne eigene gezondheid hem belette Sara te bezoeken, toen zij het huis moest houden.

Drie jaren gingen voorbij, en Sara Hill reisde en werkte blijmoedig voort. De Zondagschool bleef zij altijd even getrouw bezoeken; maar bij al hare opmerkzaamheid en leergierigheid kon men nog niet bespeuren dat een nieuw beginsel haar hart had ingenomen en veranderd. De Heer bereidde den grond opdat het zaad diepe wortelen mogt schieten; — en, hoewel menschen welligt toen reeds vruchten zouden hebben gewenscht te zien, was het hare leermeesteres onmogelijk ontevreden te zijn over een meisje, dat zich zoo gaarne van alle middelen bediende om tot het eigenlijk geloof des harten te komen; toch was hare begeerte naar kennis zóó groot dat, hoe meer zij leerde, hoe meer zij nog wenschte te weten. Het was een geluk voor haar verplaatst te worden in eene klasse waarover eene jonge waarlijk christelijke dame het opzigt had; zij kreeg hierdoor eene buitengewone goede gelegenheid om niet alleen de bijbelsche geschiedenis te leeren, maar vooral ook bekend te worden met de waarheden des christelijken geloofs. Hoewel Saartje onder deze

regt goede leiding, meer inzicht in de leer van het evangelie kreeg, bemerkte hare godvruchtige leermeesteres menigmaal dat de wetenschap altijd nog meer ingang in hoofd en geheugen vond, dan in het hart. — Omtrent dezen tijd gebeurde iets dat onuitwischbaren indruk op Sara maakte. Niettegenstaande den ijver van Baas Hill en zijne dochter, was de armoede al meer en meer in hunne woning gedrongen, en bijna alles langzamerhand verkocht om maar weêr voor het oogenblik grof brood te kunnen koopen. Alle huisraad en beddegoed was bijna weg toen de nood van het huisgezin op het hoogste klom door eene zware ziekte des vaders. Sara begon met haren mantel in eene bank van leening te brengen: de dame op de Zondagschool gaf haar een' omslagdoek, maar die moest ook spoedig weêr verkocht worden; en daarop volgde het laatste en dierbaarste wat zij had, haren Bijbel. De vader herstelde; maar Sara, zonder bedekking, aan koude en guur winterweder blootgesteld, ondervond daarvan weldra de gevolgen. Na zich eenigen tijd hui-verig en ongesteld gevoeld te hebben; kreeg zij eene zware verkoudheid, die zich zoo vast op de borst zette, dat men somtijds voor het behoud van haar leven vreesde. Zij zelve gevoelde voor het eerst zeer groote vrees voor den dood, en zag nu duidelijk in, dat zij eigenlijk niet voor God had geleefd; dat zij niet, zoo als het toch ons christenen betaamt, bij *alles* aan den Heer had gedacht. Wat zij sprak, wat zij deed voor ouders en betrekkingen, dat had zij niet gedaan met het oogmerk

om *Hem* te behagen en *Zijnen* naam te verheerlijken. Op een ziekbed zien wij het in wat *onze* gerechtigheid eigenlijk is, alles is dan gebrekkig en elendig in ons oog, en nog honderdmaal zóó in het oog van den heiligen God: het geloof aan Jezus alleen, ondersteunt ons dan, van *Hem alle* onze zaligheid te verwachten, geeft onder het lijden rust aan de ziel.

Mogen wij toch in gezonde dagen daaraan denken, en *Hem* belijden in geest en waarheid, *Hem* verheerlijken door in *alles*, uit liefde tot *Hem*, uit dankbaarheid voor *Zijne* onuitsprekelijke liefde, naar het volbrengen van *Zijnen* wil te streven, in plaats van te werken om lof van menschen te behalen.

Sara had menigmaal ernstig getracht om hare pligten te vervullen, maar dat meest om in deze wereld geacht en bemint te worden. Zij nam nu gedurig (zoo zij meende) een *vast* voornemen op; om hierin geheel te veranderen, om in het vervolg alles uit liefde tot God te doen. Toen zij naderhand herstellende was, trachtte zij wel deze goede voornemens ten uitvoer te brengen, maar *wezenlijke* verandering was er nog niet in haar te bespeuren; nog was haar hart sterk gehecht aan de dingen dezes levens; nog was niet alles nieuw geworden, nog had zij geene duidelijke denkbeelden van het hemelsch koningrijk en vreesde den dood; zij wist nog niet dat wij, *uit ons zelve*n, onbekwaam zijn tot eenig goed werk, en dus veel minder, uit onze eigene kracht, ons geheele hart en leven kunnen veranderen. Hoewel zij van buiten had geleerd dat bij

den algenoegzamen God de bron des levenden waters is, dat wij van Hem ontvangen genade en zaligheid, als giften waarop wij alle aanspraak hadden verloren, zoo was zij een sprekend bewijs, dat deze kennis van het hoofd, *niets* baten kan, zonder het levendig geloof des harten. *Onze goede voornemens zijn niet bestand tegen onze natuurlijke bedorvenheid en de zoo menigvuldige verzoeking en buiten ons; maar wanneer wij, door Gods goedheid gevoelen, dat ook ons, door het bloed van Jezus, den toegang geopend is tot den troon der genade, laat ons dan toch bidden om Zijnen Geest, opdat die ons geve het geloof, de liefde en de hope des eeuwigen levens. Niemand wordt dáár afgewezen, die bid die ontvangt, en die zoekt, die vindt, dat heeft God hier op aarde gesproken. Mogt ieder die zich waarlijk zondaar gevoelt, en inzien dat hij buiten staat is hart en wandel geheel naar Gods heilige voorschriften in te rigten, die heerlijke woorden biddend overlezen, Matth. VII: 7-11, en Luc. XI: 9-13, en hij zal, nederknielende, uit het innigste gevoel der ziel, God danken, die zich zoo aan ons heeft geopenbaard.*

Zoodra Sara weder mogt uitgaan bezocht zij met vernieuwden en verdubbelden ijver de Zondagschool, en zoo gevoelig betoonde zij zich aan het voorregt dat zij daar genoot, van den bijbel te leeren kennen en liefhebben, dat zij overal waar zij maar gelegenheid vond, aan oude of zieke menschen, of aan hen die nooit hadden leeren lezen, hare schat mededeelde en hen met Gods heerlijk woord bekend maakte.

En dit was niet uit een schielijk opkomend doch ook ras voorbijgaand medelijden, maar zij vervolgde het zoo lang zij leefde; ja, toen zij niet meer gaan konde naar de kerk noch naar de school, vonden hare moeder en zuster haar menigmaal geheel uitgeput door het voorlezen aan eene oude ziekelijke vrouw en haar huisgezin, die aan den overkant van de straat woonde. Het voorbeeld van Sara werd naderhand door vier meisjes van de ernstige en beste leerlingen der Zondagschool gevolgd. — Mogt het ook christenen en christenkinderen onder ons treffen; mogt toch elk, die Jezus als eenigen Zaligmaaker erkent en lief heeft, het zijne toebrengen tot uitbreiding van zijn koningrijk!

Zoo lang de warme zomerdagen duurden scheen Sara's gezondheid geene ongerustheid te geven; maar toen de koude najaarswinden de boomen ontbladerden, en guur winterweder zich deed gevoelen, namen hare krachten af, hare wangen vielen in, hoewel zich daarop somtijds nog een levendig rood liet zien; zij vermagerde bij den dag. Nooit hoorde men haar klagen; alleen dan, wanneer hare vriendelijke meesteres op de Zondagschool naar hare gezondheid vroeg, sprak zij van pijn in de zijde en drukking op de borst, maar daar hare plaats nooit ledig was, en zij nooit van ziekte sprak, dacht ook deze er niet aan, een geneesheer over haren toestand te raadplegen. Hare ouders alleen zagen wel in, dat hun geliefd kind niet meer was als voorheen; dat haar werk, altijd zoo gaarne verrigt, met moeite werd afgedaan; met diepe droefheid gevoelden

zij dat dit gemis den zwaarsten slag voor hen zoude wezen. — Toen zij buiten staat was meer op de markten te verkoopen, trachtte zij te huis, zoo veel mogelijk, door handwerk te verdienen, ook las zij veel in den kleinen voorraad van boeken die onder haar bereik waren. Dit een en ander, het voorover zitten vooral, bleek bij de uitkomst zeer na-deelig te zijn: het hoesten nam toe, de eellust ging weg, en de ademhaling was somtijds zeer moeilijk.

Op zekeren kouden zondag morgen, in November 1827, ging zij met groote moeite naar de school, en zat daar voor het laatst op de eerste plaats van hare klasse. De hartelijke christin die haar leerde, bemerkte toen dat zij zeer ongesteld was en dat hare ziekte van dien aard scheen te zijn, dat menschelijke hulp te kort zou schieten. Op zachten toon verweet zij Sara hare onvoorzigtigheid en meende dat zij beter zou doen terstond naar huis terug te keeren; maar Saartje bad zoo dringend en aanhoudend toch te mogen blijven, dat zij daartoe eindelijk toestemming verkreeg. Het was de laatste maal dat zij de zoo geliefde school mogt bezoeken, en hare zachte stem met zoo vele vrolijke kinderstemmen werd gehoord. Maar niet te vergeefs was zij daar geweest, de weg tot troost en ondersteuning in de kwade dagen, die ook voor haar nog moesten aanbreken, was haar daar aangewezen. Bij Jezus leerde zij kracht vinden toen het ligchaam verminderde en den doodstrijd begon, en ook aan haar werd de belofte heerlijk vervuld: *« die mij vroegtijdig zoeken, zullen mij vinden. »*

Van toen af leed zij veel, en teerde haar ligchaam langzamerhand uit! maar hare geestvermogens schenen eer toe te nemen dan minder te worden. — Van hare leermeesteres kreeg zij vele en welgekozene boeken ter leen, zoo dat niet alleen hare kennis vermeerderde, maar ook haren omgang zoo veel aangener werd dat de dames, die haar gedurig kwamen bezoeken, haren stand geheel vergaten, wanneer zij sprak over helgeen zij nu las of op de school had geleerd. Onder de werken die zij het liefst las en het best verstond, waren die van den vromen Newton, die zij allijd weer met nieuw genoegen begon.

Toen in den laatsten tijd van hare ziekte haar gezigt zoo verzwakte, dat het lezen zeer moeilijk werd, vergolden hare bureu en vriendinnen wat zij zelve, in gezonde dagen, pleeg te doen, zij kwamen gedurig voor haar lezen: ja zondags avonds kwam dikwijls de geheele klasse, waarin Sara pleeg te zijn, om haar te vertellen alles wat op dien dag op de school was geleerd. Aandoenlijk waren die bijeenkomsten voor elk christen menschevriend: aandoenlijk bovenal voor hen, die in de vreeze Gods en uit liefde voor Zijnen grooten Zoon, de school hadden opgerigt waar deze jonge meisjes Gods woord hadden leeren kennen, waar sommige onder hen, door den Heiligen Geest verlicht, hadden leeren inzien dat *het winnen der geheele wereld dengenen niets baat die schade lijdt aan zijne ziel.* Hoe zullen deze christenen den barmhartigen Vader in de hemelen hebben gedankt bij het zien van de vertroosting en

den vrede, aangebragt door jonge christenen bij een sterfbed. Bij zulke gelegenheden, bij het zoo zien toereiken van het geestelijk voedsel, en bij het zoo zien genieten, gevoelt een christen wat het hemelsch manna, dat brood des levens voor de ziele is; dat het niet van Mozes, noch van eenig mensch afkomstig is, maar van den Vader in de hemelen, van wien alle goede gaven afdalen, die ons zijn woord heeft gegeven, opdat wij daarnit troost zouden vinden in leven en in sterven.

Zoo werd dan Saartjes opvoeding vervolgd op haar krankbed; ja, terwijl zij tot den rand des grafscheen genaderd, en men dagelijks meende dat zij deze wereld met alle hare begeerlijkheden zou vaarwel moeten zeggen; zoo behaagde het den vrijmagtigen bestuurder aller dingen haar voor te bereiden voor dat heerlijke, innige geloof dat de Heilige Geest in het hart werkt. — Alle kundigheden zonder geloof zijn eigenlijk niets, maar dat toch niemand meene dat men, wyl het geloof eene *gave Gods* is, oefening in kennis verwaarloozen mag. Het is pligt voor een redelijk wezen kundigheden te zoeken, het is verstand die te zoeken in het woord van Hem die het middenpunt en de bron is, van alle ware wijsheid, en door het gebruik van die middelen welke Hij ons gegeven heeft, en waarop wij zegen mogen verwachten, wanneer wij met ootmoed dien zegen van Hem vragen.

Sara was altijd van eene zachte schroomvallige geaardheid geweest; vroeg men haar naar hetgeen zij

geleerd had, zoo antwoordde zij met vrijmoedigheid; maar van hetgeen zij zelve, zoo wel naar de ziel als naar het ligchaam ondervond, sprak zij bijna nooit. Zij merkte liever in stilte anderen op, dan dat zij de oplettendheid van vreemden tot zich trok. Zoo kwam het dan ook dat sommige christenen, die haar dikwijls bezochten, niet met zekerheid konden bepalen, welke de godsdienstige gevoelens van de jeugdige lijdere waren. God, die de zijnen nooit verlaat, zond ook hier, op den meest geschikten tijd, eene nieuwe leerlinge zijns Zoons, om het werk des geloofs bij dit sterfbed te voltooijen, en alle vrees in blijde gegronde hoop der zaligheid te doen overgaan.

Deze vrome vriendin, schreef mij het volgende: « In de lente van het jaar 1827, leerde ik Sara kennen, van hare zuster, die eenigen tijd in mijne klasse op de Zondagschool was geweest, hoorde ik hare ziekte, en ging haar toen bezoeken, hopende welligt iets tot nare opbeuring en vertroosting te kunnen toebrengen. Ik vond haar zeer ziek, zoo het scheen nabij den dood, maar volkomen geduldig en gerust. Met haar sprekende bespeurde ik dat het onderwijs op de school niet vergeefs was gegeven; zij scheen te gevoelen dat zij hier op aarde maar doorreisde, en tevens te wenschen dat de reis kort mogt zijn, bijaldien het einde daarvan maar gelukkig was. Dit te weten was reeds goed; mij bleef nog overig te onderzoeken of zij duidelijk inzag op welke gronden, wij gerust dit land der vreemdelingschap kunnen verlaten. »

Van welk een groot belang is dit onderzoek niet voor elke onsterfelijke ziel? Wat rang wij bekleeden, in welken stand wij geplaatst zijn, of geluk of ongeluk hier op aarde ons deel was, armen en rijken, aanzienelijken of onaanzienelijken, jongen en ouden, wij allen staan eens op den rand van het graf. O! indien de ingang der doodsvalei, somtijds en bij oogenblikken donker is voor de ziel die op Christus leerde vertrouwen; indien het evangelie der verzoening dan alléén in staat is de ziel te bemoedigen, die ontzet en bevreesd, tegen den laatsten vijand opziet; bedenk dan toch gij lichtzinnigen! alvorens het te laat is, dat voor hen die Christus verwerpen, dat voor u geen licht zijn zal om u door dat dal der schaduwen des doods te brengen; dat integendeel voor hen die in Jezus niet de zoon der gerechtigheid hebben gezocht, de donkerheid der doodsuren het begin zal wezen van die duisternis, het deel der godloozen in eeuwigheid; die Christus niet hebben aangenomen zullen nooit die stem hooren: » *Zalig zijn de dooden die in den Heere sterven,* » geen woord van belofte zal in de laatste angst de ziel ondersteunen: » *Ik zal u niet begeven, Ik zal u niet verlaten,* spreekt de Heere, » zonder hoop, zonder hulp, zonder troost, welk vreeslijk vooruitzicht! Laat ons dan toch den Heere zoeken terwijl Hij te vinden is, Hem aanroepen terwijl Hij nabij is, en toch niet wachten tot dat de nacht ons overvalt, waarin wij niet meer zullen kunnen werken!

Sara scheen volkomen overtuigd dat de wereldsche

dingen geene voldoening aan de ziel kunnen geven; dat al het aardsche niet in vergelijking kan gebragt worden met het hemelsche; maar of zij dat wel zoo geheel erkende als een bekeerd christen, die uit liefde tot den Heer, uit verlangen om met Hem te zijn, en niet uit mismoedigheid, verlangt om ontbonden te worden, dat wist ik nog niet. Ik vond haar bij mijn tweede bezoek alleen, en nam die gelegenheid waar, om haar onder het oog van den Alömtegenwoordigen, ernstig te wijzen op de noodzakelijkheid van eene volkomene verandering des harten, van eene geestelijke vereeniging met den Zaligmaker, zoo dat wij in Hem en Hij in ons bevonden worde te zijn, gelijk de ranken in den wijnstok. Ik had haar zichzelf te onderzoeken of zij niet vol vertrouwen op Jezus als op onzen volkomen Verlosser zag, of het geloof in Hem het eenige anker harer ziel was, waaraan zij zich, ook in den dood, alleen hoopte vast te houden. Ik las verscheidene bijbelplaatsen die ons in dit onderzoek kunnen helpen, en ons overtuigen dat onze ziel waarlijk van den dood tot het leven is overgegaan. Toen opende zij mij haar hart; en erkende dat zij lang getracht had godsdienstig te worden, maar dat hare beste voornemens menigmaal vergeten, de sterkste indrukken dikwijls uitgewischt waren. Zij was nu onderworpen aan Gods wil, had geene begeerte meer naar verlenging van haar leven, want zij had geleerd dat heen te gaan en met Christus te zijn, verre het beste was. Maar dit laatste betuigde zij

meer om dat het zoo in Gods woord stond; en het daarom ongetwijfeld waar moest zijn, dan wel om dat zij er in haar hart de levendige overtuiging van gevoelde. Ik ontdekte nu dat het arme meisje gedacht had, dat zij langzamerhand voor God hare eigene gerechtigheid zou hebben kunnen uitwerken, en ik trachtte haar te doen zien op den gekruisten Christus, als op den eenigen toevlugt voor zondaren. Zij vond deze leer wel is waar zeer duidelijk in den bijbel; maar even als elk mensch, wiens hart nog niet vernieuwd is door den Heiligen Geest, kon zij die voor haarzelve niet aannemen, kon zij niet *alle* hare hoop voor den tijd en eeuwigheid op die volkomene voldoening stellen. Zij meende dat het bij gebrek aan kennis was, dat zij nog geen voldoende geloof aan Jezus verdiensten had, en klaagde daarom zeer dat zij van het voorregt der school verstoken moest wezen. Ik integendeel verheugde mij dat de onderwijzer dien zij behoefde, aan alle plaatsen te vinden is; dit zeide ik aan Sara, en las met haar het elfde hoofdstuk van Lukas, waarin onzen Heer zoo duidelijk leert dat wij allen mogen vragen om Zijnen Geest, en dien met volkomen vertrouwen van Hem verwachten. Wij baden daarna te zamen onzen Vader in de Hemelen, dat Hij ons de innerlijke overtuiging gawe, dat ook zij en ik behoorden tot het getal dergenen voor wien Jezus den vollen losprijs heeft betaald.

Tot nu toe had nooit iemand haar voorgegaan in het gebed; zij verblijdde zich echter over mijn aanbod, en terwijl ik met haar naderde tot Gods

troon, was het als of zij, meer dan ooit voordezen, een levendig gevoel had van Gods tegenwoordigheid en van de hulp Zijnes Geestes. Mogt toch nooit, en vooral nooit bij krankbedden, het gebed worden verzuimd! Heerlijk was ook hier wederom de verhooring. Al biddende werd het helder in hare ziel; de zwaarigheden maakten plaats voor een duidelijk inzien in de groote en vrije genade van God; haar hart werd in één woord vervuld met *dien vrede Gods die alle verstand te boven gaat*.

Van dat tijdstip af ondervond zij niet meer die bange vrees of zij al dan niet bij God aangenomen zou worden. Zij zag op Christus; en daardoor werd haar hart ruim, hare hope levendig; zij mogt smaken van dat water des eeuwigen levens waar hare ziel zoo zeer naar gedorst had.

Ernstig bad zij om voortdurende hulp des Heiligen Geestes; veel las zij met hare christenvrienden en sprak met hen over die dingen van het koninkrijk der Hemelen, die den wijzen dezer wereld verborgen, den natuurlijken mensch onverstaaenbaar zijn, maar die God aan zijne kinderen openbaart.

Het is een waar woord dat de gebeden des harten niet ledig noch onvruchtbaar tot ons keeren, God hoort ons; en, was datgene waarom wij baden niet goed voor ons, zoo geeft Hij ons uit barmhertigheid, iets anders dat voor ons het beste is. Sara was een sprekend voorbeeld dat Hij Zijnen Geest niet weigert. Zij betuigde het aan allen die haar omringden dat haar hart vernieuwd en bemoedigd

was; aan allen prees zij de middelen aan die God ons heeft gegeven. Zijn woord werd al meer en meer een helderschijnend licht voor haren voet, zoodat zij geene duisternis meer vreesde.

Het onderwijs, waarop zij zich altijd zoo had toegelegd, droeg nu vruchten. Wanneer men bijbelplaatsen opnoemde, herinnerde zij zich die terstond; en, hoewel de zin en beteekenis van vele teksten haar nu eerst duidelijk werd; zoo riep zij gedurig met dankbaarheid uit: » Ja, ik herinner het mij, ik leerde die woorden op de Zondagschool, lieve Mevrouw! herhaal het nog eens, want *nu zie, nu gevoel* ik het eerst wat het zeggen wil." — Zóó vond zij kracht om haar lijden te dragen; toch behaagde het haren Hemelschen Vader haar daardoor nog te beproeven alvorens zij inging in » *de ruste die daar blijft voor het volk Gods.*" Hare benaauwdheden en smarten waren dikwijls zeer erg; maar zij vond hulp bij den barmhartigen Hoogepriester die zij wist dat, ook voor haar, eeuwig in den Hemel leefde; zij verheugde zich met eene heerlijke en onuitsprekelijke blijdschap dat de ligte verdrukking die zeer haast voorbijgaat, ook voor haar een zeer uitnemend eeuwig gewigt der heerlijkheid zou uitwerken. Stichtelijk was het te zien hoe de stralen van het Hemelsch licht alle donkerheid voor deze jengdige christin hadden weggenomen. Sterke banden van liefde en geloof hechten haar aan Hem, die eens, om onzen wil, aan het gevloekte hout was gehecht geweest. Zij roemde

noch in haar geduld, noch in kennis, noch in lijden, noch in iets van het hare, alleen in het kruis hares Heeren. Het bleek dat zij niets achtte *waardig* te zijn, uit een antwoord aan hare moeder; Sara had namelijk vreeselijk en bijna onophoudelijk geleden gedurende verscheidene uren, toen hare moeder tot haar sprak: » lief kind, uw lijden is groot maar gij zult binnen kort de belooning daarvoor ontvangen." » Och neen, lieve moeder," antwoordde zij met moeite, » niet om mijn lijden wacht ik eenige belooning, ik verdien niets, alleen op mijnen Zaligmaker vertrouw ik." Meer dan ooit legde zij er zich op toe om haar hart te reinigen en door lijdzaamheid en geduld haar geloof niet te doen lasteren; niet meer om voor God zoo doende de zaligheid te *verdienen*, maar alleen om Hem die haar zoo onuitsprekelijk had lief gehad. Zij hield aan in dankzeggingen en gebeden, en hare vorderingen waren merkbaar voor die haar omringden. Zij zelve vond dit niet; even als alle ware christenen die, hoewel zij zich onophoudelijk en met ijver op de heiligmaking toeleggen, altijd zichzelf blijven mishagen. Die vrede, die de wereld niet geven kan, maar die bij Jezus onzen lieven Zaligmaker te vinden is, verliet haar niet; zij vond krachten om tegen ongeloof en verzoeking te blijven strijden tot den einde. Zij verklaarde gedurig: » mijne *vaste* hope is op den Verlosser — ja, *al* mijne hoop is op den Heer, mijne gerechtigheid! Ik ben er ge-

rust op, Hij heeft mijne ziel verlost en zal mij het eeuwige leven doen beërven."

Zij had zulk een helder inzien ontvangen in Gods genade, dat zij daardoor vervuld was met liefde — in Zijne heiligheid, dat zij daardoor een afschuw van de zonde had — in hare eigene natuurlijke bedorvenheid, dat zij vol ootmoet bleef. Christus, gestorven voor zondaren, daar was de vaste grond harer hope; Hij had haar zulk eene innerlijke overtuiging gegeven, dat zij nu gerust vertrouwde dat alle Gods beloften in Hem » *ja en amen* " zouden zijn. Elken dag, wanneer zij ondervond dat, door haar lijden haar geduld toenam, en Hij haar ondersteunde, erkende zij met blijdschap dat alle dingen dengenen die God liefhebben ten goede medewerken. God verleende haar veel verzachting door de liefde van zooveelen die haar, in Christus, als zuster beminden en op alle mogelijke wijzen haar lijden dragelijk trachtten te maken. » Zie, " zeide zij gedurig, » hoe mijn Hemelsche Vader alle mijne behoeften vervult, meer dan ik ooit zoude hebben kunnen wenschen, geeft Hij! Welke heerlijke vruchten die ik voor mijne ziekte naauwelijks bij naam kende, zonder ze ooit geproefd te hebben, worden mij nu in overvloed toegezonden. Hoe goed zijn die dames toch voor mij, het is de liefde van Christus, mijnen Heer, die ook haar daartoe beweegt."

Op eenen anderen tijd zeide zij: » zie, Mevrouw! deze kleederen: toen ik een arm, onge-

loovig kind was, dacht ik niet om Hem die de leliën des velds zoo heerlijk bekleedt; toen vreesde ik wel eens dat ik somtijds zonder kleederen zou zijn, en nu heb ik overvloed van alles, ik ontvang meer dan ik noodig zal hebben; God heeft mij ook hierin beschaamd." Van alles wat zij kreeg gaf zij aan hare moeder en zuster; noch geschenken, noch kleederen, noch iets dat van deze aarde is, hield hare ziel terug van het verlangen om bekleed te worden met *de lange witte kleederen der Heiligen in den Hemel*. Gedurende de beide laatste maanden van haar leven nam haar lijden zoo toe dat men elken dag het einde te gemoet zag; geen ongeduldig woord kwam over hare lippen, noch in dagen van lichamelijke smarten en zwakheid, noch in lange slapeloze nachten. Wanneer hare vrienden somtijds vroegen of zij niet verlangde naar het oogenblik van bevrijding; was altijd haar antwoord: » de tijd die de Heer bepaalt, is de beste, ik wensch niets anders. Ik zal mij verblijden wanneer ik in den Hemel zal zijn, maar ik ben bereid te blijven en te lijden zoolang het Hem behaagt: *Vader! niet mijnen maar Uwen wil geschiede!*"

De tijd die God bepaald had naderde; die oogen, gewoonlijk naar de plaats van waar alles goeds nederdaald, geslagen, verloren allen glans en vielen menigmaal van vermoeidheid toe; die handen zoo dikwijls zaamgevouwen in de ure des gebeds, konden naauwelijks flauw een' vrien-

schappelijken handdruk beantwoorden; die stem, die zoo gedurig zich liet hooren tot lof en verheerlijking der alles te bovengaande liefde Gods, werd al zwakker en zwakker. In korte en afgebrokene woorden kon zij aan de vriendin die haar zoo lief had en die, in de hand des Heeren, het middel was geweest om haar te doen inzien wat genade is, nog nu en dan iets doen verstaan; alles wat zij uitte getuigde dat zij *stond in het geloof*; elk woord was stichtelijk en vertroostend voor degenen die met haar waren.

Sara had dikwijls verlangd dat haar sterkte mogt worden verleend, om in het stervensuur haren Zaligmaker te verheerlijken, en daardoor een' blijvenden indruk op hare broeders en zusters te maken; om hen, onder Gods zegen, in dat ernstige oogenblik te bewegen, even als zij, het beste deel, het ééne noodige te verkiezen eer de wereld met hare dwaasheid en zorgen, de keus moeilijker zoude maken. De oudsten hadden sinds eenigen tijd haren omgang genoten, en schenen daarvan den gunstigen invloed te ondervinden; over de jongste van allen, een kindje van een jaar, waaraan zij zoo teder gehecht was, kon zij zich somtijds nog zoo bekommeren dat tranen over hare wangen liepen bij de gedachte, aan den indruk die eene bedorvene wereld ook op dit, van natuur reeds boos, menschenhart uitoefenen kon. Dat kind zou nooit aan haar denken, dacht Sara; zij zou nooit in

de gelegenheid zijn het vroeg op Jezus te wijzen, alleen op een blad van haren bijbel schreef zij, met eene bevende hand, hare laatste beste wenschen op en verzoekt hare moeder dit aan het teêrgeliefde zusje te geven, wanneer zij in staat zou zijn daarin te lezen. — De kwade dagen voor dit kind had Sara vergeefs met vrees vooruitgezien. weinige maanden na hare oudste zuster werd het ter ruste gelegd, en dáár met haar vereenigd, waar zonde en droefheid niet gekend zullen worden.

De wenschen van Sara ten opzichte van hare andere broeders en zusters werden vervuld; na dat zij twee of drie dagen, zoo het scheen, bewusteloos had gelegen, kwam zij op eens weder bij; hare schroomvalligheid was geheel geweken, met geheel ongewone kracht riep zij eerst haren oudsten broeder en gaf hem den verstandigsten raad, op eene wijs zóó hartelijk en ernstig dat allen, hoewel met gebrokene harten, vol bewondering luisterden. Vervolgens kwam, een voor een, elk lid harer familie nader bij; aan ieder rigtte zij bijzondere vermaningen, gepast naar elks karakter en behoefte; en tot allen en boven alles, sprak zij van naauwgezette bijwoning der openbare godsdienst-oefeningen, van gedurig lezen van Gods heilig woord, van het onderwijs op de Zondagschool niet te verzuimen; als dure pligten, maar tevens als groote voorregten, drong zij op een en ander ten sterksten aan. — » Wat

zou ik nu zijn zonder hetgeen ik op die school heb geleerd? Ik zou waarschijnlijk hulpeloos, hopeloos, troosteloos gestorven zijn. O mijne geliefde broeders en zusters! luister toch naar mijne waarschuwing, zoek den Heere vroegtijdig en gij zult Hem vinden; wilt gij gaarne gelukkig zijn: zoek Hem 'dan, zoo gij nu niet naar Zijn welbehagen wandelt, kunt gij niet hopen eens in heerlijkheid met Hem te leven.

Bedenk toch Zijne onuitsprekelijke liefde, Hij is voor u gestorven! — Wanneer gij daaraan denk *moet* gij Hem wel liefhebben. Ik durf niet te denken dat wij *voor eeuwig* zonden gescheiden zijn, beloof mij dan dat gij den Meester dien ik gevonden heb, wilt dienen, dat gij Zijn juk op u wilt nemen, de zonde is een zware last, maar *Zijne* last is ligt, en Zijn juk zacht. — Mogt gij allen Hem toebehooren, mogt gij allen smaken en leeren kennen dat de Heer genadig is. — Mogten wij ons eens wedervinden voor Zijnen troon, en Zijnen naam loven. — Mogten wij te zamen het loflied zingen ter eere van het Lam dat geslacht is, en ons gekocht heeft met zijn dierbaar bloed! Mogten wij elkander wedervinden om nooit weder te scheiden! Vaarwel mijne ouders! Vaarwel mijne geliefde vriendin; de Heer is mijne hoop — mijn deel!"

In zulke uitboezemingen van haar godsdienstig en teeder hart vervolgde zij; allen die haar hoorden waren even aangedaan. Nadat zij tot allen

gesproken en voor allen gebeden had, zonk zij uitgeput op de borst van hare moeder. Nog twee dagen bleef zij in dien toestand, somtijds nog even haren mond openende om korte gebeden voor hare ouders en leermeesteressen uit te storten, of om God over hare zaligheid te prijzen. Eindelijk verliet haar het spraakvermogen en kort daarna gaf zij haren geest over aan Hem die haar de ziel gegeven, en dezelve verlost had.

Gij zonen en dochters dezer wereld, gij die hier leeft, zonder aan den dood, zonder aan God te denken, ziet op dit bleeke en uitgeteerde ligchaam, dat dus heerlijk verrijzen zal, wanneer de zee, en de dood en het graf alle dooden die in hen zijn, wedergeven zullen. Wat zoudt gij in dien dag niet wenschen te geven om als Sara te zijn gestorven; op dat stroo-leger, in die armoede, maar daarbij eene ziel vol liefde en geloof! Met hoeveel meer vreugde zoudt gij u in dien dag gebeden en verzuchtingen herinneren, dan de toonen der ijdele vreugd, dan de taal der vleijende en verzoekende wereld. Dan zoudt gij wenschen, in plaats van al dat zingenot, eens uit een gebroken hart met Sara tot God te zijn gegaan en tot Hem te hebben geroepen: » o God! wees mijn zondaar genadig! »

En gij allen die, in denzelfden stand als Sara geboren, door uwe omstandigheden bewaard zijt voor de verzoeken van rijkdom en weelde, hare stem spreekt nog tot u. Zij bidt u te be-

denken dat niet *alle armen* zullen ingaan in het hemelsch koningrijk: maar alleen de armen van geest die bij Jezus hulpe zochten; dat niet zij die klagen en morren over hetgeen hun voor deze wereld ontbreekt, zullen ingaan, maar zij die met waarachtig berouw voor God hunne zondige overtredingen van Zijne wetten betreuren. Zij waarschuwt u dat de zorgen en bekommernissen voor u onderhoud voor u eene verzoeking kunnen zijn, zoo als de grootheid dezès levens voor rijken en aanzienelijken; dat vroomheid beter is dan rijkdom, eerlijkheid en tevredenheid beter dan goud of zilver; dat God getrouw is en dit woord zal vervullen; » *zoekt eerst het koningrijk Gods en Zijne gerechtigheid en alle andere dingen zullen u toegeworpen worden, want u Vader in de hemelen weet dat gij al deze dingen behoeft.*»

Mogt haar voorbeeld menige jonge onsterfelijke ziel bij tijds doen denken aan hetgeen tot onzen eeuwigen vrede dient, en leeren inzien dat het een dierbaar voorregt is onzen Schepper te dienen in de dagen van onze jeugd. Mogten velen leeren, uit liefde tot den Heer, gehoorzaam zijn aan hunne ouders, zacht en liefderijk met hunne broeders en zusters, en meer te zoeken hetgeen anderen genoeg kan geven, dan ons eigen gemak of aangenaamheid. Dan zouden deze laatste levensjaren niet te vergeefs zijn geschreven; niet te vergeefs zou de genade Gods aan Sara Hill groot gemaakt ook aan anderen zijn medegedeeld.

Nadert wien de last der zonden ,
 De onrust in den boezem bragt ;
 Jezus heelt de diepste wonden ,
 Hij heeft liefde , Hij heeft magt.

Ja zoekt den Heer en 't zalig leven ,
 En knielt aanbiddend voor Hem neêr ;
 Aan Jezus is het rijk gegeven ,
 Vermeld Zijn roem , verheft Zijn eer !

Gij die Zijn roepstem reeds mogt hooren
 Erkent ze als gift van Zijn genâ ;
 Al 't goede wordt uit Hem geboren :
 Sla dan Zijn woord oplettend ga !

U schenk de Heer dat vast geloven
 Waardoor de ziel haar ruste vindt ;
 Die kracht, die , afgedaald van boven ,
 In 't hart de wereld overwint.

Hoe zalig is het Hem te kennen
 Die tot de bron des levens leidt ,
 Hoe blij zich aan een dienst te wennen ,
 Die vruchten draagt in de eeuwigheid.

Of zoudt gij met uw nadren wachten
 Tot u geen zonde meer bevekt ?
 Hij die u roept , Hij geeft ook krachten
 Waar hĳ een zoekend hart ontdekt.

Komt dan , hebt ge eens u schuld beleden ,
 Komt dan vrijmoedig , hoort Zijn stem !
 Want zoo gij rein tot Hem wilt treden ,
 Dan kwaamt gij immers nooit tot Hem.

Ziet hoe in 't stof ter neêr gebogen ,
 Ginds voor *uw*' ziel uw Heiland strijdt ;
 Zie aan het kruishout Hem verhoogden ,
 Waarop Hij voor *uw*' zonden lijdt.

't Is God in 't menschlijk vleesch verschenen
 Die u de vreugd Zijns lijdens biedt ;
 Ach , wendt tot Zijn genade u henen
 Versmaadt het bloed van Jezus niet.

O ! houden wij dat bloed in waarde ,
 De lof van 't Lam , voor ons geslagt ,
 Zij , beide in Hemel en op aarde ,
 Hem nu en eeuwig toegebracht !

De geschiedenis van Sara Hill is letterlijk waar ;
 zij heeft nog veel gesproken dat niet opgeteekend
 is , maar helgeen wij in deze bladen van haar leven
 en sterven vernemen , is genoegzaam om den naam
 des Heeren te prijzen , die ook aan haar Zijne ge-
 nade groot gemaakt heeft , ook aan haar heeft be-
 wezen , dat Hij allen ruste geeft die vermoeid en
 beladen tot Hem gaan.

Mogt elke christelijke vrouw, bij het lezen van hetgeen op de Zondagscholen in Engeland wordt gedaan, zichzelf voor God afvragen: » doe ik alles wat in mijn vermogen is om den naam van Jezus Christus, den éénige in Hemel en op aarde waardoor wij kunnen zalig worden, te verheerlijken, om Zijn rijk uit te breiden, »

Mogt elk kind zich even ernstig vragen: » maak ik van alle gelegenheden gebruik om Jezus, die mij zoo onuitsprekelijk heeft lief gehad, te leeren kennen? lees ik Zijn woord, bid ik om Zijnen geest? » Zonder Hem te leven, is diep beklagenswaardig, zonder Hem in den dood te zijn is allerverschrikkelijkst. *Die in den Zoon geloofd heeft het eeuwige leven, die den Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn Gods blijft op hem.* Joh. III.

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WIJT & ZONEN,		Conts.
wordt ook uitgegeven :		
1.	Levensgeschiedenis van Peter Lohboek.	- 15
2.	De Welbestede Stuiwer.	- 10
5.	De Wever uit Welsh.	- 07½
4.	De kleine bewoner van het Auvergnésche gebergte.	- 10
5.	Arme Sara; of de Indiansche Vrouw.	- 07½
6.	De Jonge Hutbewoonster.	- 22½
7.	Buitengewone Opwekking.	- 05
8.	De Iersche Boer.	- 10
9.	Elizabeth Cunningham; eene ware Geschiedenis.	- 20
10.	Geschiedenis van John Robens, de Matroos.	- 10
11.	Uitbreiding van de Parabel.	- 10
12.	Het leven van Kolonel Jacob Gardiner.	- 17½
13.	De Stroopers Dochter.	- 10
14.	De Bode met goede tijding.	- 15
15.	Jansje Allan.	- 15
16.	Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid.	- 07
17.	Levensbericht van Amelia Gale.	- 10
18.	Sara Hill, Je leerling van de Zondagschool. †	- 15
19.	De Geschiedenis van Mary Smith.	- 12½
20.	De Dorps-Predikant.	- 10
21.	De Waarheid en uitwerkselen van het Evangelie.	- 10
22.	Kracht des Geleofs, bij treffende beproeving.	- 10
23.	Herman de Houthakker.	- 12½
24.	De laatste uren van John Cowper.	- 10
25.	Het einde van den tijd.	- 10
26.	Wat God bewaart, is wel bewaard.	- 13
27.	Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen?	- 10
28.	De Weërhaan van het Kasteel.	- 12½
29.	Ehen-Häzzer, in Latakke.	- 10
30.	Eenige berigten van Indiansche Bekeerlingen.	- 10
31.	De Christen-Feeften.	- 05
32.	Verhaal van twee reizende Predikers.	- 07½
33.	De Tijd en de Eeuwigheid.	- 10
34.	Kort en heilzaam bericht aan allen.	- 10
35.	Levensloop van Johan Coenraad Ter Linden.	- 07½
36.	Een Baroep op het Hart.	- 12½
37.	Trekken uit het leven eens Landmans in den Elsass.	- 10
38.	Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidenen.	- 10
39.	Levensloop van C. L. Töpfer.	- 07
40.	Benige bijzonderheden uit het leven van Morrison.	- 15½
41.	Lydia S... (Een authentiek verhaal).	- 07
42.	Hugo Bouren.	- 07½
43.	De Christelijke viering van den Zondag.	- 05½
44.	Henry Obookiah, inboorling der Sandwicha-Eilanden.	- 10
45.	De Zendingen in Groenland.	- 15
46.	Het bezook bij een kranken	- 15
47.	Twee brieven van een Leeraar in Z. Afrika.	- 15
48.	Polycarpus.	- 10
49.	Als God werkt, wie zal dan keeren.	- 15
50.	Soldaten Dochter.	- 10
51.	Het gelukkige Sterfbed.	- 10
52.	De weg en het middel.	- 15
53.	De Gast zonder Bruilofskleed.	- 07
54.	Treffend voorbeeld.	- 07½
55.	Levensschets van Blumhardt.	- 15½
56.	Hadara, een jong Abyssiniër.	- 05
57.	De Oude Geneesheer.	- 10
58.	Roepstem des Heeren.	- 13